



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D ve věci

žalobce: **J. E. B. M.**  
státní příslušnost B. r. V.  
t. č. pobytem X

proti  
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**  
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. OAM-771/ZA-ZA11-P09-R2-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

**I. Vymezení věci**

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. OAM-771/ZA-ZA11-P09-R2-2020 (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Jedná se o druhé rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce. První rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. OAM-771/ZA-ZA11-P06-2020, zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 6. 2. 2023, č. j. 34 Az 12/2022-38, neboť neobsahovalo prakticky žádné posouzení přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování žalobce ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Rovněž bylo namístě učinit důkladnější posouzení rizika hrozby vážné újmy žalobci ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
3. Žalovaný v řízení navazujícím na zrušující rozsudek doplnil spisový materiál o další informace a zprávy týkající se země původu a žalobci umožnil se k těmto podkladům vyjádřit. To žalobce učinil písemně dne 9. 7. 2024 a k vyjádření přiložil zprávu *Amnesty International: The State of the World's Human Rights*, z roku 2023. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

## II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

4. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v listopadu 2020. K žádosti sdělil, že se účastnil protestů proti současné vládě a za svobodu ve Venezuele, proto mu ve vlasti hrozí vězení. Účastníci demonstrací jsou evidováni pomocí videozáznamů. Žalobce je ženatý, jeho manželka má v České republice povolení k dlouhodobému pobytu. Z vlasti vycestoval dne 13. 3. 2020, nelegálně přešel do Kolumbie. Zde získal do cestovního dokladu razítko k datu 8. 3. 2020. V Kolumbii byl do 21. 10. 2020, kdy odcestoval letecky přes Francii do Vídně a poté přijel autobusem do České republiky dne 23. 10. 2020. Zde se šel zaregistrovat na cizineckou policii, kde mu do pasu vylepili výjezdní vízum, přestože měl připravené podklady ke sloučení rodiny s manželkou.
5. V pohovoru k žádosti dne 12. 11. 2020 žalobce mj. sdělil, že se ve Venezuele účastnil od roku 2014 do 19. 4. 2017 asi 15ti nebo 20ti protestů. Žalobce byl jedním z protestujících, několikrát musel z demonstrace utéct. Pocit pronásledování začal mít v roce 2017, kdy ozbrojené jednotky začaly prohledávat obytnou oblast (sídlíště Sierra Brava v San Antonio de los Altos), v níž žil. Asi měsíc nebo dva projížděly jejich čtvrtí automobily bezpečnostních složek. Ozbrojené jednotky prohledávaly i dům, v němž bydlel (k tomu žalobce přiložil fotografie domovní prohlídky vedlejšího domu, které pořídil z okna). Po roce 2017 již výrazné problémy neměl. Ze země vycestoval nelegálně z důvodu uzavření hranic v době epidemie Covid-19. Při návratu by měl problémy, neboť v cestovním dokladu nemá výjezdní razítko. Vycestováním člověk dle úřadů vyjadřuje nesouhlas s poměry ve Venezuele. Žalobce poukázal na své internetové stránky a twitterový účet, kde má příspěvky namířené proti režimu, jakož i fotografie z demonstrací. Obává se zatčení a uvěznění z důvodu nelegálního vycestování a účasti na protivládních demonstracích.
6. Žalobce při pohovoru uvedl, že vlast opustil nelegálně v místě, které ovládá FARC – revoluční ozbrojené síly Kolumbie. V Kolumbii získal razítko do cestovního dokladu k datu 8. 3. 2020, reálně ale hranici přešel dne 13. 3. 2020. Dne 11. 3. 2020 Venezuela uzavřela hranice kvůli covidu, proto nebylo možné vycestovat legálně. Hranice mezi Kolumbií a Venezuelou byla uzavřena už dříve, proto to jinak nešlo. Za hlavní důvod, pro který by žalobce vzbudil pozornost bezpečnostních složek, žalobce uvedl skutečnost, že nemá v cestovním dokladu výjezdní razítko. Pokud by se vrátil, vzali by si ho stranou a začali by o něm zjišťovat další skutečnosti. Žalobce si po roce 2017 dvakrát prodlužoval platnost svého cestovního dokladu, přičemž neměl žádné potíže. V České republice byl žalobce již od

prosince 2019 do března 2020, při návratu do Venezuely žádné problémy neměl, protože nebyl hledanou osobou, a protože pouze kontrolovali razítka. Pokud by žalobce prošel důkladnější kontrolou, pak by problémy mohl mít.

7. Žalovaný neshledal obavy žalobce důvodnými. Konstatoval, že žalobce i přes svoji účast na demonstracích nikdy nebyl policií či jinými bezpečnostními složkami kontaktován, natož zadržen. V sousedním bytovém domě se sice dle žalobce konala domovní prohlídka, nicméně byt žalobce prohledáván nebyl. Žalobce sám souhlasil s tím, že příspěvky na jeho twitterovém účtu nejsou vysoce závažné a že jsou navíc publikovány pod přezdívkou, a proto se nemusí bát toho, že by byly spojeny s jeho osobou. Obavy žalobce z pronásledování kvůli účasti na demonstracích, případně kvůli jeho příspěvkům na twitterovém účtu, jsou zcela nepodložené a zjevně účelově uvedené s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Jejím skutečným důvodem byla a je snaha o sloučení s manželkou. Žalobce se demonstrací měl účastnit v období let 2014-2017, z vlasti přitom definitivně odjel v roce 2020. Až do svého odjezdu přitom žádné obtíže související s jeho účastí na demonstracích neměl. Po roce 2017 si žalobce nechal dvakrát prodloužit pas, v prosinci roku 2019 legálně z vlasti vycestoval do České republiky, s odjezdem z vlasti ani s návratem neměl žádné problémy. Pokud by žalobce skutečně byl pro venezuelské státní orgány zájmovou osobou, pak by mu cestovní doklad nevydaly, opakovaně neprodloužily, neumožnily by mu zemi bez jakýchkoliv problémů opustit a zase se do ní navrátit. K samotné skutečnosti, že žalobce opustil vlast v roce 2020 nelegálně, žalovaný uvedl, že k tomu došlo pouze v souvislosti s uzavřením hranic z důvodu šíření nemoci Covid-19. Nikoliv z důvodu jakéhokoli případného tlaku venezuelských státních orgánů či bezpečnostních složek. Případný postih žalobce související s porušením epidemiologických opatření je v pravomoci každého státu. Žalovaný nemůže vyloučit případné problémy žalobce související s porušením epidemiologických opatření.
8. Žalobcův argument, že by mohl být kvůli chybějícímu razítku v pasu venezuelskými úřady důkladněji prověřen, přičemž by bylo zjištěno, že se před mnoha lety účastnil protestů, je pouze ničím neodůvodněnou spekulací. Navíc odporuje tomu, že dle informací o zemi původu žalobce jsou návraty do vlasti venezuelskými úřady podporovány. Žádost žalobce žalovaný vyhodnotil jako účelovou, podanou s cílem legalizovat si pobyt na území České republiky, kde žije manželka žalobce. Pokud žalobce usiluje o legalizaci svého pobytu, měl by tak činit prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Účelovost žádosti žalobce žalovaný dovozuje i z toho, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal teprve poté, co mu byl cizineckou policií vydán výjezdní příkaz. Správní orgán nedospěl k závěru, že by právě žalobci mohlo v případě návratu do vlasti hrozit pronásledování, žalobci nebylo namíste udělit azyl.
9. Žalovaný shrnul, že obavy žalobce z uvěznění považuje za čistou spekulaci, resp. ničím nepodloženou a zcela subjektivní domněnku, které nelze přikládat potřebnou důkazní hodnotu, a kterou žalobce zjevně uvedl zcela účelově s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nebyl v souvislosti se svojí účastí na demonstracích nikdy zadržen ani nebyl nijak kontaktován státními orgány a bezpečnostními složkami, a vzhledem k tomu, že venezuelské úřady zřejmě nemají komplexní přehled o účastnících demonstrací, dle žalovaného není žádný důvod se domnívat, že by žalobci mohlo v případě návratu do vlasti cokoliv hrozit.

### III. Obsah žaloby

10. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, kterou následně doplnil. Má za to, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) neboť nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a žalovaný nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a nedostatečně podložil svá tvrzení. Dále porušil § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobci měl být udělen azyl či doplňková ochrana. Také mělo dojít k porušení čl. 3 a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
11. Žalobce v žalobě zopakoval důvody, pro které se obává návratu do Venezuely, a pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že jeho obavy byly prohloubeny na základě informace ze zprávy Amnesty International o stavu lidských práv, Venezuela 2023, publikované dne 24. 4. 2024, ze které plyne, že byly obnoveny deportační lety z USA a že v říjnu bylo z USA deportováno 928 lidí a z Islandu 155 lidí zřejmě poté, co byly jejich žádosti o azyl zamítnuty. Tyto osoby byly údajně po svém příjezdu do Venezuely zatčeny.
12. Žalobce má za to, že žalovaný nedostal požadavkům, k nimž ho zavázal zrušující rozsudek krajského soudu. Neshromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, které by komplexně reflektovaly žalobcův azylový příběh, ani nevyhodnotil věc tak, jak soud požadoval. Nepostupoval v souladu s body 32 a 41 rozsudku. Soud žalovanému výslovně uložil, aby doplnil spis o informace o zemi původu, konkrétně o postup státních orgánů k těm Venezuelanům, kteří ze země vycestovali nezákonně, a poté se (v postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu) vrátili. Dále mu uložil, aby na základě doplněných aktuálních zpráv o Venezuele srozumitelným způsobem vyhodnotil, zda žalobci s ohledem na aktivní uplatňování politických práv v minulosti hrozí vážná újma. A to i ve vazbě na skutečnost, že by se žalobce měl do země původu vrátit jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu, který k vycestování ze země využil neoficiální hraniční přechod, resp. vycestoval v období zákazu vycestování.
13. Žalovaný shromáždil a citoval v napadeném rozhodnutí zprávy o zemi původu žalobce, nevzal však v potaz nejnovější vývoj v zemi, zejména s ohledem na prezidentské volby konané ve Venezuele dne 28. 7. 2024, ani zjištění žalobce ohledně osudu navrátilců. Žalobce s odkazy na informace o Venezuele vykreslil situaci v zemi jeho původu a popsal postupy státních orgánů a bezpečnostních složek ve Venezuele, kterých se obává. Zdůraznil, že situace ve Venezuele se znovu vyostřila a zhoršila po prezidentských volbách v červenci 2024. Dochází k zatýkání, svévolnému zadržování, nuceným mizením, soudním perzekucím a k obtěžování domnělých odpůrců, to vše za současného zintenzivnění represe v digitální sféře. Z žalobou citovaných zjištění vyplývá, že docházelo i k zatčení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vrátili do Venezuely, zprávy připouštějí, že je obtížné zjistit, jaká bude situace osob, které se po účasti na protestech vrátily do Venezuely, protože nezávislé soudnictví ani právní jistota v zemi v podstatě neexistují.
14. Dle žalobce by v případě jeho nuceného návratu do Venezuely vzbudila pozornost skutečnost, že nemá v pase výjezdní razítko a mohl by být podroben kontrole či výslechu. Přitom už to, že by orgány zjistily, že se žalobce vrací do Venezuely jako neúspěšný žadatel o azyl, by mohlo vést k jeho zatčení. Žalobce se také obává toho, že by při kontrole jeho mobilního zařízení mohlo dojít k odhalení jeho dalších aktivit (účast na demonstracích, publikování příspěvků proti vládnímu režimu na sociální síti Twitter), což by mohlo vést k uvěznění žalobce. Z informací o zemi původu plyne, že zatýkání jsou zejména mladí lidé

z městských oblastí. I soud potvrdil, že žalobce odpovídá profilu osob, u kterých lze předpokládat nežádoucí zájem ze strany státních orgánů. Je mladým mužem, účastnil se demonstrací proti režimu a obýval sídliště zřejmě považované za tendující k opozičním náladám. Je vysoce pravděpodobné, že by státní orgány a bezpečnostní složky mohly žalobce považovat za odpůrce režimu a pronásledovat ho už jen pro jeho věk, místo bydliště, pro skutečnost že je neúspěšným žadatelem o azyl a proto, že porušil předpisy a zemi opustil v období zákazu vycestování.

15. Postup a okolnosti, za kterých žalobce o mezinárodní ochranu požádal, nevylučují, že zemi svého původu opustil z azylově relevantních důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52). Žalobce neměl původně v úmyslu žádat o mezinárodní ochranu, měl za to, že si bude moci legalizovat pobyt prostřednictvím žádosti o sloučení rodiny. Institut mezinárodní ochrany je v případě žalobce jedinou možnou cestou, jak si může zajistit svůj pobyt v České republice bez návratu do země původu.
16. Žalobce má také za to, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V případě návratu do vlasti mu totiž hrozí vážná újma v podobě mučení či jiného nelidského zacházení. Informace o zemi původu shromážděné žalovaným potvrzují existenci hluboké politické i humanitární krize panující ve Venezuele. Zprávy vypovídají o bezprecedentním porušování lidských práv, včetně práva na život, nebo práva nebýt mučen či podroben jiným formám nelidského a ponižujícího zacházení. V případě zadržení osob dochází k mučení či jinému nelidskému zacházení. Praktiky mučení a nelidského zacházení byly ve Venezuele běžné po celou dobu Madurova režimu, na čemž se nic nezměnilo ani po prezidentských volbách v červenci 2024, kdy se počet zadržení opět intenzivně navýšil. Žalobce odkázal na zprávy o zemi původu, které vypovídají o podmínkách, kterým jsou zadržené osoby nuceny ve Venezuele čelit.
17. V důsledku absence výjezdního razítka žalobce neujde pozornosti venezuelských úřadů v podobě výsledku, kontroly, nebo zatčení. Skutečnost, že se vrací jako neúspěšný žadatel o azyl by mohla vést k jeho zatčení, při kontrole obsahu jeho mobilního zařízení či při jeho výsledku by mohlo vyjít najevo i jeho protirežimní působení a aktivity v zemi, což by mohlo vést k jeho uvěznění.
18. Žalobce má za to, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud nedoplnil žalobcem navrhané podklady rozhodnutí a nezohlednil vyjádření žalobce. Masivní zatýkání a zadržování osob je jednou z charakteristik Madurova režimu. Ze zpráv citovaných žalobcem plyne, že se situace ve Venezuele zhoršila a že jsou po svém návratu zatýkání i neúspěšní žadatelé o azyl. Žalobce proto požadoval, aby žalovaný podrobněji zjistil aktuální situaci v zemi jeho původu a aby ve světle těchto podkladů žádost žalobce posoudil. To se však nestalo, žalobce pro úplnost odkázal na své vyjádření ze dne 9. 7. 2024 a na předmětnou zprávu.

#### IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný považuje žalobní námitky za neopodstatněné. Žalobcem prezentované skutečnosti nemohly být vyhodnoceny jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný při posuzování důvodnosti žádosti žalobce vycházel z řádně zjištěného stavu věci, jeho rozhodnutí je zákonné a plně přezkoumatelné. Žalovaný postupoval v souladu se zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně. Současně však zohlednil absenci konkrétního problému

žalobce s policií či se státními orgány. Žalobce nepatří mezi osoby, které by byly v hledáčku venezuelského režimu. Žalovaný dále především zapakoval argumentaci, na které založil napadené rozhodnutí.

20. V případě žalobce není přiměřeně pravděpodobné, že by o něj po návratu do vlasti venezuelský režim projevil zvýšený zájem pro jeho účast na protestech v letech 2014–2017, nebo jej dokonce pronásledoval. Žalovaný poukázal na absentující reálný základ pro žalobcem vyslovenou obavu, že by mohl být kvůli chybějícímu razítku v pasu venezuelskými úřady důkladněji prověřen a došlo by k odhalení jeho účasti na dřívějších demonstracích a protestech.

#### V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, tzv. procedurální směrnice]. O žalobě krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).

#### *K pronásledování podle § 12 zákona o azylu*

22. Dle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, jestliže bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Pronásledováním se podle § 2 odst. 8 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) rozumí především *závažné porušení základních lidských práv*, případně souběh různých opatření, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným závažnému porušení lidských práv.
24. Při posuzování odůvodněnosti obav z pronásledování se použije důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
25. Jak již bylo vyloženo v předcházejícím rozsudku, v případě žalobce není dán důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu; žalovaný na tomto závěru správně setrval a žalobce jej ani nerozporuje. Soud se proto zaměřil na hodnocení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) téhož zákona, tj. zda je naplněna hrozba přiměřeného pronásledování žalobce.
26. Obavy žalobce z pronásledování pramení především z možného odhalení jeho účasti na protivládních demonstracích v letech 2014–2017. A to ve spojení s tím, že žalobce ve vlasti

bydlel v oblasti obecně považované za tendující k opozičním náladám, že byl aktivní na sociálních sítích, a že požádal o udělení mezinárodní ochrany. Uvedené má být dle žalobce odhaleno v souvislosti s hraniční kontrolou při jeho návratu do vlasti, kdy bude zjištěno, že žalobce nemá v pasu výjezdní razítko, a z tohoto důvodu bude podroben důkladnějšímu vyšetřování.

27. Žalobce se demonstrací účastnil jako řadový účastník mezi lety 2014-2017. Žalobce není členem žádné politické strany, není členem žádného opozičního hnutí a není politicky aktivní. V minulosti se do vlasti vracel již po své účasti na demonstracích v letech 2014-2017, vracel se ve stejném postavení jako nyní, tedy jako muž mladšího věku, který navíc přechodně pobýval v zahraničí. Stejná byla i situace s jeho bydlištěm. Žalobce se v minulosti do vlasti vrátil bez problémů, nebyl přitom podroben důkladnějšímu vyšetřování. Ani při vyřizování prodloužení cestovního dokladu žalobce neměl žádné problémy. Státní orgány žalobce nezadržely, ani o něj neprojevyly žádný zvýšený zájem. A to i přes to, že dle žalobce občan Venezuely svým vycestováním vyjadřuje nesouhlas se současným režimem.
28. V případě návratu žalobce do vlasti by oproti jeho minulému návratu byla odlišná skutečnost, že by se do Venezuely vracel bez výjezdního razítka v cestovním pase, neboť Venezuelu opustil přes neoficiální hraniční přechod a rovněž skutečnost, že v zahraničí požádal o udělení mezinárodní ochrany.
29. Ze zpráv o zemi původu žalobce, např. z norské zprávy doplněné žalovaným do správního spisu *Landinfo, Venezuela: Protestní akce v minulosti a v současnosti, možnost návratu do země pro osoby, které se účastnily velkých demonstrací v letech 2017-2019* ze dne 30. 5. 2023, plyne, že úřady nemají kompletní přehled o tom, kdo se účastnil demonstrací v letech 2017 a 2018, s ohledem na nákladnost takových zjištění. Situace je jiná u osob, které byly zadrženy, u těch je nejpravděpodobnější, že byly zaevidovány. Zpráva rovněž uvádí, že neexistují prakticky žádné zdroje, které by o situaci s určitostí vypovídaly. Pokud jde o neúspěšné žadatele o azyl, dle zprávy se nejedná o okolnost, kterou by se venezuelské úřady zabývaly. Pokud jde o návraty osob, které se v letech 2017-2019 účastnily demonstrací, pokud nedošlo k zatčení těchto osob, je dle zprávy málo pravděpodobné, že o účasti těchto osob na demonstracích mají venezuelské úřady přehled a že by je v případě návratu čekal postih.
30. Žalobce se poslední demonstrace účastnil více než před osmi lety. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce v minulosti (po své účasti na demonstracích) vrátil do Venezuely z České republiky bez jakýchkoliv problémů, lze předpokládat, že není zaevidován jako účastník demonstrací v letech 2014-2017. Nelze mít proto za opodstatněný závěr, že by absence výjezdního razítka v pasu žalobce či skutečnost, že je neúspěšným žadatelem o mezinárodní ochranu, byla impulsem k nákladnému zkoumání toho, zda se žalobce právě v době před osmi lety a dříve neúčastnil protivládních demonstrací.
31. Žalobce v doplnění žaloby poukázal na přísné postihy účastníků demonstrací, které vypukly ve Venezuele po prezidentských volbách v roce 2024. Informace vypovídají o postihu účastníků demonstrací, kdy se jedná o reakci bezpečnostních složek a státních orgánů na aktuální politické dění ve Venezuele. Informace svědčí o postoji, který státní orgány vůči demonstrantům zaujímají, dle soudu však není relevantní k situaci, ve které se nachází žalobce nyní. Žalobce totiž byl v době těchto protestů v roce 2024 mimo území Venezuely, demonstrací se proto účastnit nemohl a není proto pravděpodobné, že by čelil represí ze strany státních orgánů a bezpečnostních složek v souvislosti s těmito demonstracemi. Ze

zpráv o zemi původu, na které odkazoval i žalobce, plyne, že pozornost ze strany státních orgánů a bezpečnostních složek se zaměřuje na aktuální veřejné dění, naopak žádné zdroje nevypovídají o tom, že by se soustředila i na řadové účastníky demonstrací v minulosti, navíc v době již před osmi lety a dříve. Nehrozí tedy, že by účast žalobce na demonstracích v letech 2014-2017 mohla být při návratu žalobce odhalena.

32. Pokud jde o aktivitu žalobce na sociálních sítích, soud souhlasí se závěry žalovaného o nedůvodnosti těchto obav. Žalobce sám při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že účet, kde zveřejňuje příspěvky namířené proti režimu, je veden pod přezdívkou, proto nehrozí, že bude spojen s jeho osobou. Pokud jde o fotografie z demonstrací, které měl žalobce údajně zveřejňovat na svých webových stránkách, ty správnímu orgánu nedoložil.
33. Ke skutečnosti, že by se žalobce vracel do vlasti v pozici neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu, lze poukázat na zprávu *Landinfo* ze dne 30. 5. 2023. Z ní plyne, že venezuelské úřady nevěnují zvýšenou pozornost skutečnosti, že je osoba neúspěšným žadatelem o mezinárodní ochranu. Žalobce pak poukazoval na zprávu Amnesty International, dle které byly deportované osoby po návratu do Venezuely „nejspíše zatčeny (...) pravděpodobně poté, co byly jejich žádosti o azyl zamítnuty.“ Zpráva Amnesty International však dle soudu nemá vysokou výpovědní hodnotu. Situaci žalobce, který se může dobrovolně a individuálně do Venezuely vrátit, totiž nelze srovnávat se situací osob, které byly do Venezuely hromadně deportovány z USA či z Islandu. Zpráva navíc nepodává žádný hlubší kontext ohledně toho, o jaké osoby se jednalo, zda se tedy např. jednalo o osoby s kriminální minulostí, rovněž se blíže nevyjadřuje k osudu daných osob. Tvrzení o tom, že se pravděpodobně jednalo o žadatele o mezinárodní ochranu a o tom, že byly tyto osoby nejspíše zatčeny, se v samotné zprávě pohybuje pouze v rovině domněnek.
34. Součástí správního spisu je zpráva *EASO, srpen 2020, Venezuela, 7. Vstup a výjezd ze země*. Ze zprávy plyne, že postavení uprchlíka občanům Venezuely je vysoce citlivá záležitost, kterou vláda odmítá uznávat, neboť dle vlády neexistují venezuelští uprchlíci, ale pouze venezuelští migranti. Ze zprávy plyne, že na zacházení s Venezuelany, kteří se navrátí do vlasti má vliv politická polarizace. To znamená, že jsou buď považováni za „provládni“ nebo naopak za opoziční „zrádce“, přičemž neutrální postoj se neuznává. Dle opakovaně zmiňované aktuálnější norské zprávy *Landinfo* ze dne 30. 5. 2023 dlouhodobý pobyt v cizině či žádost o azyl není okolností, kterou by se venezuelské úřady zabývaly. Nutno zopakovat, že žalobce se v předcovidovém období do země vracel, aniž by mu venezuelské státní orgány působily problémy.
35. Soud nemá za opodstatněné, že by v rámci hraniční kontroly při vstupu žalobce do vlasti měla vyjít nějaká skutečnost, pro kterou by venezuelské úřady či bezpečnostní složky měly důvod na žalobce pohlížet jako na „zrádce“. Jakkoli to jistě v kontextu dlouhodobého pobytu žalobce v zahraničí a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze zcela vyloučit, takový důkazní standard není v tomto typu řízení požadován. Proto soud dospěl stejně jako žalovaný k závěru, že riziko pronásledování žalobci z důvodu jeho protirežimního naladění, resp. účasti na demonstracích v minulosti, s přiměřenou pravděpodobností nehrozí. Ze zpráv o zemi původu totiž plyne, že represe režimu se soustředí na aktuální politické dění a na opozičně angažované osobnosti, a že žádost o azyl není skutečností, které by venezuelské úřady přikládaly zvýšenou pozornost. Soud nemá za to, že by osoby v postavení žalobce



musely ve vlasti s nežádoucími důsledky v podobě pronásledování (ve smyslu čl. 9 kvalifikační směrnice) počítat jako s běžným jevem, a nikoliv jako s jevem toliko výjimečným.

36. Žalobce v žalobě odkazoval na některé další zprávy vypovídající o situaci ve Venezuele. Pokud jde o výroční zprávu mezinárodní neziskové organizace Human Rights Watch ze dne 16. 1. 2025 o stavu lidských práv ve Venezuele, žalobce v doplnění žaloby s odkazem na tuto zprávu shrnul, jaké jsou represe venezuelských úřadů a bezpečnostních služeb vůči účastníkům demonstrací, jedná se přitom o demonstrace, které se odehrály po prezidentských volbách v roce 2024. Žalobce se těchto demonstrací neúčastnil, neboť byl v České republice, daná zpráva proto není vzhledem k jeho případu přímo relevantní. Stejně je tomu v případě žalobcem odkazované tiskové zprávy Meziamerické komise pro lidská práva ze dne 15. 8. 2024, která navíc popisuje represe v digitální sféře. Pokud jde o zprávu EUAA COI, Venezuela, listopad 2023, žalobce v doplnění žaloby cituje skutečnosti, které zpráva EUAA čerpá ze zprávy Landinfo, Venezuela: Protestní akce v minulosti a v současnosti, možnost návratu do země pro osoby, které se účastnily velkých demonstrací v letech 2017-2019, ze dne 30. 5. 2023. Ta je součástí spisové dokumentace a žalovaný z ní v napadeném rozhodnutí vycházel. Nově odkazované zprávy o zemi původu proto z důvodu jejich nadbytečnosti či irelevance k případu žalobce nebylo třeba doplňovat k důkazu.

*K hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu*

37. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
38. Při posuzování důvodnosti obav z vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu se používá tzv. test reálného nebezpečí. O reálné nebezpečí vzniku vážné újmy se jedná, pokud ve významném procentu případů obdobných situací žadatele dojde k nežádoucímu následku, takže žadatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Test reálného nebezpečí je přitom vůči žadateli o něco přísnější než test přiměřené pravděpodobnosti pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Nejde však stále o standard „praktické jistoty“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70).
39. Při posouzení hrozby reálného nebezpečí vzniku vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, bylo možné vyjít z výše přijatých závěrů založených na aktualizovaných informacích o zemi původu žalobce. Z nich nelze mít ve vztahu k případu žalobce za opodstatněné, že by jeho dosavadní politická aktivita (účast na protivládních demonstracích v minulosti, příspěvky psané pod jiným jménem), a to ani ve spojení s tím, že naposled ze země vycestoval nelegálně (v době zákazu vycestování), a že v České republice požádal o mezinárodní ochranu, vedla k riziku hrozby vážné újmy. Tato hrozba nebude naplněna, je-li hypotetická (nelze ji zcela

vyloučit). S ohledem na okolnosti případu žalobce není na místě předpokládat, že by mělo v případě jeho příjezdu dojít k jeho zatčení (a následnému mučení), jak se žalobce obává. Jakkoli zprávy o zemi původu dokládají praktiky mučení a nelidského zacházení s politickými oponenty (či domnělými oponenty), z hlediska posouzení doplňkové ochrany je podstatné riziko, s jakým by mohl být žalobce takovým praktikám vystaven. Toto riziko soud vyhodnotil jako spíše nízké – žalobce pobýval v zahraničí (v Evropě), aniž by na svůj postoj k režimu veřejně poukazoval, jeho politické aktivity v minulosti nebyly ze strany státních orgánů zaznamenány, žalobce nemá historii zatčení či sledování.

40. Ze zpráv o zemi původu, jež žalovaný shromáždil, nelze usuzovat na nebezpečí hrozby vážné újmy z důvodu, že žalobce ze země vycestoval v době covidových opatření, přes neoficiální hraniční přechod v době zákazu vycestování. Jakkoli shromážděné informace neobsahují zjištění o případném trestu za porušení těchto opatření v případě návratu, za podstatné lze považovat zjištění, že v hledáčku státních orgánů cíleně nejsou osoby, které delší dobu pobývaly v zahraničí a případně zde neúspěšně požádaly o mezinárodní ochranu. Požadovanou hrozbu vážné újmy by v situaci obdobné případu žalobce mohla nad rámec těchto skutečností způsobit např. jeho politická aktivita (v exilu), veřejná kritika režimu, případně zjištění, že se dostal do pozornosti státních orgánů jakožto „zrádce režimu“. Takové skutečnosti však v případě žalobce dány nejsou.
41. K výtce žalobce v doplnění žaloby, že žalovaný nepřiznaně cituje z rozsudku *Costello-Roberts proti Spojenému království*, který má být na doplňkovou ochranu aplikován nepřilehavě, lze podotknout, že jakkoli napadené rozhodnutí trpí jistou šablonovitostí, závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání doplňkové ochrany, lze akceptovat. Po doplnění spisového materiálu bylo možné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany vyhodnotit, v případě žalobce však při zohlednění všech individuálních okolností jeho příběhu nebyly naplněny.

## VI. Závěr a náklady řízení

42. Žalobní námitky soud vyhodnotil jako nedůvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

## Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 20. květen 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.

samosoudkyně